

Chương 26

Vệ Bắc lúng túng một lát rồi nhanh chóng đáp rất hùng hồn: “Tôi đi đường tôi, liên quan gì đến cậu!”

Mặt dày đến vậy thì Diệp Sơ cũng hết chỗ nói rồi, cô mặc kệ cậu, tiếp tục đi lên tầng.

Đi được mấy bước cô quay đầu lại, thấy cậu không những chưa về mà còn theo cô đi lên vài bước. Hành động này khiến Diệp Sơ nhớ đến chuyện lần trước Vệ Bắc chặn mình trên cầu thang khu chung cư rồi cưỡng hôn.

Cô bỗng thấy hơi căng thẳng, sai bước chạy thực mạng lên trên tầng.

Chẳng là Vệ Bắc nghe Lâm Mậu Mậu bảo hôm nay Diệp Sơ phải ở nhà một mình, cậu lo lắng cho cô nên mới đến xem thế nào, không ngờ cô lại bỏ chạy. Cậu lập tức nổi giận.

Chết tiệt, xem lòng tốt của cậu như lòng lang dạ thú thế à, tôi có ăn thịt cậu đâu mà cậu chạy thế hả?

Thế là cậu ba chân bốn cẳng đuổi theo thật nhanh.

Dù sao tay chân cậu cũng dài, lúc đuổi theo lên trên gác thì thấy Diệp Sơ đang cuống cuống tìm chìa khóa cửa. Thấy cậu đuổi tới trước mặt, cô sợ đến nỗi suýt thì hét lên.

Ấy thế nhưng Vệ Bắc lại có tật giật mình, thấy cô muốn kêu liên vội vội vàng vàng nhào đến che miệng cô lại: “Diệp Thừa Ân, cậu gặp ma à? Sợ người khác không nghe thấy phải không?” Cậu khẽ mắng.

Diệp Sơ mãi mới giã thoát khỏi người cậu, hồn hên nói: “Tóm lại là cậu định làm gì?”

Cậu chàng vẫn đang chìm đắm trong dư vị được ôm eo cô hồi nãy, nên trả lời một câu rất không-liên-quan: “Tôi phát hiện ra eo cậu rất mềm...”

“Cậu!” Diệp Sơ bị cậu chọc tức đến đỏ cả mặt nhưng ngại tối trời làm phiền đến hàng xóm nên đành hậm hực trừng mắt nhìn cậu rồi lấy chìa khóa ra mở cửa.

Vệ Bắc đứng bên cạnh hoàn toàn không có ý định ra về.

Diệp Sơ nhanh chóng mở cửa, chui vào bên trong, sợ cậu chen vào nên lúc đóng cửa cô cố ý đạp một cú ra bên ngoài.

Vệ Bắc nhanh nhẹn nhảy lùi về phía sau một bước, mắng: “Cậu định mưu sát chồng à?” Cánh cửa trước mặt bỗng chốc liền đóng sầm. Cậu tức đến nỗi muốn phá cửa, nắm nắm rơi trên cánh cửa rồi dừng lại.

“Shit!” Cậu khẽ rửa mặt. Nếu cô giáo Tiếng Anh mà biết cậu có thể chửi người ta bằng tiếng Anh một cách tự nhiên như thế, chắc cô sẽ mừng chết đi được.

Diệp Sơ đóng cửa lại, chăm chú nghe ngóng động tĩnh bên ngoài hồi lâu, đến khi ngoài cửa vang lên tiếng bước chân đi xuống cầu thang mới thở phào nhẹ nhõm: Hình như cậu ta đi rồi... Nhưng không biết tại sao, cô chẳng thấy vui chút nào, cứ thấy đầu óc choáng váng, toàn thân mệt mỏi.

Vì vậy cô quyết định hôm nay sẽ ngủ sớm một chút, bèn vào thu dọn nhà cửa rồi cầm quần áo đi tắm.

Tắm xong đã là mười giờ tối, Diệp Sơ ngáp một cái chuẩn bị vào phòng, bỗng tầm mắt cô lướt qua cánh cửa vừa bị đóng, không biết sao lại nghĩ đến cái tên bị mình nhốt bên ngoài.

Chắc là cậu ta đi rồi nhỉ? Đùa hay sao, rõ ràng mình đã nghe thấy tiếng bước chân cậu ta xuống cầu thang rồi mà, nếu lúc này vẫn còn ở đó thì chẳng hóa ra có ma à.

Dù có phải là ma hay không, Diệp Sơ vẫn cứ như bị ma xui quỷ khiến đi ra phía cửa, rồi lại như bị trúng tà mà mở cửa nhìn ra bên ngoài.

Cô nhìn ra. Đúng là gặp ma rồi.

Vệ Bắc sầm sì như tượng đứng ngoài cửa, thấy nửa khuôn mặt Diệp Sơ thò ra, cậu khẽ mắng: “Chết tiệt, sao cậu không biết đường mở cửa sớm hơn một chút hả?”

Diệp Sơ dở khóc dở cười: “Cậu... Sao cậu vẫn còn ở đây?”

“Liên quan gì đến cậu!” Cậu lại cúi kính rồi.

“Ừ!” Diệp Sơ có vẻ khó chịu, chuẩn bị đóng cửa lại.

Thấy cô định đóng cửa, Vệ Bắc cuống cuống chống tay lên cánh cửa: “Này...” Cậu nghĩ mãi mà không kiếm nổi cái cớ nào, cuối cùng đành thốt ra một cái cớ ngớ ngẩn: “Tôi còn chưa chào tạm biệt cậu cơ mà”. Nếu mẹ cậu mà biết cậu lấy cớ này theo đuổi bạn gái chắc sẽ sùi bọt mép lên mặt.

Diệp Sơ cũng ngẩn ngơ, rồi “ừ” một tiếng, đáp: “Vây tạm biệt”. Nói xong cô lại định đóng cửa.

Nhưng cánh tay đang đặt lên cánh cửa không hề có ý định buông ra: “Thực ra...” Vệ Bắc ngập ngừng: “Tôi vừa gọi điện thoại cho mẹ”.

“Sao cơ?” Diệp Sơ ngớ người.

“Tôi bảo mẹ... đêm nay sẽ ngủ ở nhà bạn.” Cậu nói tiếp.

“Ừ.” Diệp Sơ tiếp tục cố gắng đóng cửa.

Thấy cô không có phản ứng gì, Vệ Bắc nghĩ bụng, thôi thì lại phải lừa vậy, dù sao từ nhỏ đến lớn, trong lòng cô bé Thừa Cân cậu đã chẳng đáng tin cậy gì rồi.

Cậu vô lại nói: “Tôi lừa mẹ thôi, thực ra đêm nay tôi không có nơi nào để ngủ cả”.

Diệp Sơ muốn nói: Vậy thì cậu đừng ngủ! Nhưng mà tay của cậu cứ như cái kim sắt đè trên cánh cửa, cô có nói ra câu này cậu cũng bỏ ngoài tai thôi. Thế là cô đành nghiêm mặt nói: “Nếu cậu dám vào, tôi sẽ kêu lên đấy”.

Thông thường lời thoại kế tiếp sẽ là: “Cậu kêu đi, kêu đến rát cổ cũng không có ai đến cứu cậu đâu”.

Nhưng rõ ràng Vệ Bắc lại chẳng phải anh chàng củ chuối đến thế, cậu chỉ biết thực hiện những hành động đều giả hơn mà thôi. Cậu chẳng buồn nói thêm gì nữa, cứ thế đẩy cửa, sau đó... đi vào.

Diệp Sơ vừa mới nói xong, miệng còn chưa khép lại mà cậu ta đã vào nhà rồi. Cô thù người ra trong chốc lát. Đến khi hoàn hồn lại thì Vệ Bắc đã xem xét xung quanh xong, cậu chỉ vào chiếc ghế bành trong phòng khách rồi lẩm bẩm: “Chắc đêm nay tôi đành phải chịu thiệt mà ngủ ở đây vậy”.

Cậu còn có thể mặt dày hơn nữa được không! Diệp Sơ suýt chút nữa thì mắng ra câu ấy. Nhưng cuối cùng cô cũng nhịn bởi kinh nghiệm mười năm mách bảo cô rằng, độ vô liêm sỉ của tên đang đứng trước mặt này lúc nào cũng vượt qua tưởng tượng của mình. Lúc này mà đuổi cậu đi thì chẳng thà để mặc cậu còn hơn.

Thế là Diệp Sơ bỏ lại một câu: “Tùy cậu”, rồi xoay người vào phòng.

Tất nhiên, vào phòng rồi cũng tuyệt đối không được lơ là cảnh giác, cô vòng khóa hai lần rồi mới hài lòng mà leo lên giường đi ngủ.

Đêm nay chắc chắn sẽ là một đêm không ngủ, nghĩ tới gã Vệ Bắc đang chỉ cách mỗi bức tường, Diệp Sơ không tài nào ngủ nổi.

Cứ trần trọc trở mình như thế hồi lâu, bỗng cô nghe thấy tiếng có cửa “cộc cộc”. Vệ Bắc ghé sát vào cửa hỏi: “Diệp Thừa Ân, cậu ngủ chưa?”

Diệp Sơ không đáp, lại trở mình.

“Cậu đừng có giả bộ, tôi biết cậu không ngủ.” Cậu lại nói.

Diệp Sơ khế cắn răng, tiếp tục giữ im lặng.

Người bên ngoài lại cười khan hai tiếng: “Có tôi ở bên ngoài nên không ngủ được chứ gì?”

Diệp Sơ không cắn răng nữa, cô chỉ muốn ra ngoài cắn chết cậu.

“Không ngủ được thì tôi đành miễn cưỡng trò chuyện với cậu một lát vậy.” Cậu lại bắt đầu lái nhai thao thao bát tuyệt kể một lô một lóc chuyện nhẽ. Được khoảng hơn mười phút, Vệ Bắc đột nhiên hỏi: “Tôi bảo này, Diệp Thừa Ân, cậu đã nghĩ nên thi vào trường đại học nào chưa?”

“Chưa.” Cậu cứ độc diễn mãi, cuối cùng Diệp Sơ cũng trả lời một câu.

Nghe thấy cô đáp lại, cậu có vẻ rất vui, lại tiếp tục nói: “VẬY CẬU MAU NGHĨ ĐI, CẬU THI TRƯỜNG NÀO THÌ TÔI THI TRƯỜNG ĐÓ.” Nói xong, cậu ngừng lại một lát, giọng bỗng trở nên hơi tủi thân: “NHƯNG NÓI ĐI CŨNG PHẢI NÓI LẠI, TRƯỜNG CẬU THI THÌ CHẮC GÌ TÔI ĐÃ THI NỎI, TUY RẰNG THÀNH TÍCH HIỆN TẠI CỦA TÔI CŨNG CÓ CHÚT TIỀN BỘ...”

“VẬY THÌ ĐỪNG THI NỮA!” Diệp Sơ nói.

“Thế thì không được, mặc dù không thi vào cùng một trường nhưng nói không chừng có thể học cùng một thành phố. Tôi hỏi rất cuộc cậu định thi trường nào hả? Tiết lộ một chút thì có chết đâu!” Kiêu nói chuyện của cậu chắc cả đời cũng không sửa nổi.

Diệp Sơ chợt thấy buồn cười, sau một hồi im lặng, cuối cùng miệng cô mới thốt ra mấy chữ: “Đại học C”.

Đúng là không thi nổi rồi... Vệ Bắc ở bên kia cánh cửa ảo não vò đầu.

Thấy cậu bỗng nhiên im bật, Diệp Sơ cảm thấy không quen lắm, cô muốn nói gì đó nhưng lại sợ mất mặt, đành im lặng chờ.

Một lát sau, cuối cùng Vệ Bắc cũng lên tiếng: “Diệp Thừa Ân”.

“Gì vậy?”

“Tôi bảo này... Lúc tôi vừa vào nhà ấy, cậu mới tắm xong phải không?”

Sao tự dưng lại nói chuyện này? Diệp Sơ ngơ ngác rồi ừ một tiếng.

Bên kia cánh cửa vang lên tiếng cười khùng khục: “Thảo nào tôi thấy hình như cậu không mặc đồ lót”.

Diệp Sơ túm lấy gối ném vào cánh cửa.

Cô thề sẽ không, sẽ không bao giờ quan tâm đến tên lưu manh này nữa!